

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/235/2015
Identifikačné číslo spisu:	6014200806
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6014200806.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej PhD., v právnej veci navrhovateľky: M.R., rod. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci Bratislava, so sídlom Námestie slobody 12, 810 05 Bratislava, IČO: 307 988 41, v konaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu sp.zn. 4387/2014 z 2. mája 2014, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 25Sp/41/2014-100 z 21. júla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 25Sp/41/2014-100 z 21. júla 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) potvrdil podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) rozhodnutie odporcu, ktorým nepriznal navrhovateľke nárok na poskytnutie právnej pomoci vo veci ústavnej sťažnosti [sťažnosť proti Najvyššiemu súdu SR (5Cdo 234/2008), Krajskému súdu v Žiline (6Co/292/2005, 8Co 2/2008, 6Co 224/2008, 9Co 315/2013), Okresnému súdu Žilina (16C/99/2003, 18C/99/2003), Okresnému súdu Martin (5C/220/2007)] podľa § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z.z. (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z.z.“) z dôvodu, že nespĺňala podmienku materiálnej núdze a zároveň, že neboli zistené také okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie nároku na poskytovanie právnej pomoci podľa § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z., keď mala za posudzované obdobie október 2013 až apríl 2014 príjem pozostávajúci zo starobného dôchodku navrhovateľky a starobného dôchodku manžela spolu v období október 2013 až december 2013 vo výške 790,20 € mesačne a v období január 2014 až apríl 2014 vo výške 807,80 € mesačne. Ďalej navrhovateľka a jej manžel ako spoločne posudzovaná osoba majú príjem z prenájmu poľnohospodárskej pôdy v celkovej sume 10,87 € ročne. Z toho je zrejmé, že započítateľný príjem

navrhovateľky a jej manžela ako spoločne posudzovanej osoby presahuje výšku 1,4-násobku životného minima, ktorý pre dve plnoleté fyzické osoby predstavoval pre dané obdobie čiastku 470,79 €. Tento príjem navrhovateľky a spoločne posudzovanej osoby presahuje aj 1,6-násobok životného minima pre dve plnoleté fyzické osoby, t.j. sumu 538,05 € v mesiaci podania žiadosti, čo bol apríl 2014 a v 6-tich predchádzajúcich mesiacoch. To znamená počas celého posudzovaného obdobia. Uzavrel, že navrhovateľka nespĺňa podmienku materiálnej núdze, ktorá je nevyhnutným predpokladom priznania nároku na poskytovanie pomoci. Poukázal tiež na to, že navrhovateľka predkladala vyčíslenie svojich nevyhnutných nákladov. Ako svoje výdavky vyčísliť poplatky za elektrinu 129,- €, telefón 30,- €, splátka úveru 33,19 €, za vodu 7,50 €, za odvoz odpadu 4,74 €, domová daň 3,24 €, poistenie rodinného domu 2,35 €, poistenie HB 1,85 €, poistenie navrhovateľky 21,10 €, poistenie navrhovateľky 0,99 €, poistenie manžela 21,10 €, zákonné a havarijné poistenie auta 28,63 €, náklady na pohonné hmoty 107,78 €, lekárske ošetrovanie, lieky 53,37 €, palivo 40,- €, poplatky za znalecké dokazovanie 35,98 €, právne rady a zastupovanie 41,49 €, exekúcia a súdny poplatok vo veci 7C/371/00 - 91,41 €, poplatok v konaní 13C/215/05 - 7,25 €, v konaní 9T/42/07 - 13,29 € a ďalších konaniach 12,- €. Navrhovateľka nepriložila k všetkým týmto výdavkom doklady. Odporca po preskúmaní týchto nákladov dospel k záveru, že ich je možné vyčísliť v sume 437,- €, pričom náklady na pohonné hmoty si môže hradiť aj kompenzačnými príspevkami, ktoré jej poskytuje Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny. Ďalej sa odporca v odôvodnení zaoberal tým, že keďže navrhovateľka platí za právne rady 41,49 € mesačne, z toho vyplýva, že si dokáže zo svojich príjmov hradiť služby advokáta. Ďalej poukázal tiež na to, že ústavnú sťažnosť si navrhovateľka napísala sama, a preto náklady za zastupovanie v tomto konaní, ktoré by mali predstavovať 268,- €, by mohli byť ešte aj v nižšej čiastke, ktorú je schopná zaplatiť si zo svojich príjmov. Pokiaľ ide o skúmanie možnosti poskytnúť právnu pomoc aj v prípade, že navrhovateľka nespĺňa podmienku stavu materiálnej núdze, odporca uviedol, že túto možnosť skúmal v súlade so usmernením Centra právnej pomoci č. 1/2012 z 5. januára 2012, z ktorého vyplýva, že je potrebné posúdiť jednak skutočný príjem žiadateľa pri zohľadnení pravidelných výdavkov a zároveň sa zaoberať povahou sporu, či v danom prípade skutkový a právny stav vecí a okolnosti prípadu nasvedčujú tomu, že neposkytnutie právnej pomoci by malo vážne následky a spôsobilo vážnu ujmu na právach a oprávnených záujmoch žiadateľa. Po preskúmaní prípadu z týchto hľadísk dospel odporca k záveru, že žiadateľka nespĺňa jednu z podmienok na poskytnutie právnej pomoci, pretože sa nenachádza v stave materiálnej núdze a zároveň, že neboli zistené také okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie nároku na poskytovanie právnej pomoci podľa § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z.. Na základe uvedeného ustálil, že neboli teda naplnené kumulatívne požiadavky pre priznanie nároku podľa § 6 ods. 1 písm. a/ až c/ v spojení s § 6b ods. 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 327/2005 Z.z. a súčasne v intenciách ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších prepisov (ďalej len správny poriadok), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z., postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov a dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach podaného opravného prostriedku sú v súlade so zákonom, a preto rozhodnutie odporcu potvrdil.

K námietke nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, ktorá mala spočívať v tom, že odporca nezobral do úvahy, že navrhovateľka a jej manžel sú ťažko zdravotne postihnuté osoby, čo veľmi významne zvyšuje ich náklady, krajský súd uviedol, že tento dôvod neobstoí, pretože navrhovateľka v opravnom prostriedku neuviedla výšku zvýšenia nákladov, ktoré im vznikajú v dôsledku ich ťažkého zdravotného postihnutia, pričom zo správneho spisu vyplýva, že navrhovateľka v prílohe k žiadosti o poskytnutie právnej pomoci predložila sumarizáciu výdavkov, kde za lekárske ošetrovanie, oprava zubov, doplatky na lieky uviedla náklady vo výške 53,37 €. Zároveň uviedla náklady na cestovné na lekárske ošetrovanie, na súd, prokuratúru, výdavky na PH vo výške 105,78 €. Krajský súd konštatoval, že odporca sa zaoberal, tak ako vyplýva z vyššie uvedeného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, aj s výdavkami spojenými so zdravotným stavom navrhovateľky a konštatoval, že objektívne preukázateľné a nevyhnutné náklady navrhovateľky a jej manžela je možné vyčísliť čiastku 437,- €, pričom výdavky za nákup pohonných

hmôt, ktoré uvádza navrhovateľka vo výške 105,78 € si môže z časti hradiť aj kompenzačnými príspevkami, ktoré jej a jej manželovi poskytuje Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny práve z dôvodu ich ťažkého zdravotného postihnutia, resp. sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia. Krajský súd k uvedenému dodal, že navrhovateľka vyššie uvedené výdavky na lekárske ošetrovanie, opravu zubov, doplatok na lieky 53,37 €, ale nedokladovala a ani netvrdila, že ide o výdavky spojené s ťažkým zdravotným postihnutím, nakoľko už z toho, ako ich vyčíslila vyplýva, že ide aj o iné výdavky na zdravotné potreby, keďže tam uvádza aj napr. opravu zubov. Podľa názoru krajského súdu pokiaľ by preukazovala výšku výdavkov súvisiacich s jej ťažkým zdravotným postihnutím, bolo by potrebné jednak uviesť z dôvodu, ktorého ochorenia je posudzovaná ako zdravotne ťažko postihnutá osoba a následne dokladovať, že toto ťažké zdravotné postihnutie si vyžaduje liečbu a výšku nákladov tejto liečby preukázať jednak dokladmi od príslušných zdravotníckych zariadení a potvrdení o tom, že dané liečenie si vyžaduje konkrétnu liečbu, dokladom o cene príslušných liekov. Avšak odporca zobral do úvahy navrhovateľkou tvrdenú výšku nákladov potrebných na lekárske ošetrovanie a lieky tak, ako ju uviedla navrhovateľka v prílohe svojej žiadosti o poskytnutie právnej pomoci. Na základe uvedeného krajský súd konštatoval, že tvrdenie navrhovateľky, že odporca porušil zákon, keď nezobral do úvahy jej ťažké zdravotné postihnutie, neobstoí, pretože nekorešponduje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. S odvolaním sa na napadnuté rozhodnutie odporcu, krajský súd konštatoval, že odporca túto skutočnosť do úvahy zobral, avšak dospel k záveru, že v prípade navrhovateľky nejde o takú okolnosť na jej strane, ktorá by odôvodňovala poskytnúť právnu pomoc na základe uváženia správneho orgánu, aj keď žiadateľka nespĺňa podmienku materiálnej núdze.

Navrhovateľkou tvrdený dôvod nezákonnosti rozhodnutia spočívajúci v nesúlade odporcom aplikovaného zákona č. 327/2005 Z.z. s Ústavou a medzinárodnými zmluvami, nakoľko za predchádzajúcej úpravy jej a jej manželovi bolo viackrát poskytnuté oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a boli jej viackrát pridelení bezplatní právni zástupcovia, krajský súd nepovažoval za dôvodný. Uviedol, že zákonodarca stanovil podmienky, za ktorých štát poskytuje osobám v materiálnej núdzi bezplatnú právnu pomoc tak, že za osoby v materiálnej núdzi sa považujú len osoby, ktoré nemajú príjem vyšší ako 1,4-násobku životného minima. Skutočnosť, že podľa predchádzajúcej úpravy podmienka výšky príjmu nebola stanovená a súdy ustanovili účastníkovi advokáta v prípade, že o to požiadal a jeho majetkové pomery to odôvodňovali, nemá žiadny právny význam vo vzťahu k prejednávanej veci.

Krajský súd k tejto námietke zároveň uviedol, že zákon č. 327/2005 Z.z. upravuje poskytovanie bezplatnej právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi, pričom za osoby v materiálnej núdzi sa považujú také osoby, ktorých príjem nepresahuje 1,4-násobku životného minima podľa osobitného predpisu, podľa ktorého sa výška životného minima stanovuje podľa toho, či sa osoba posudzuje samostatne alebo spoločne s inou osobou, ako je to u navrhovateľky. Každá osoba má samozrejme výdavky spojené s bývaním ako aj so zabezpečovaním základných životných potrieb. Zákonodarca napriek tomu stanovil túto hranicu poskytovania bezplatnej právnej pomoci len osobám, ktoré majú príjem nižší ako 1,4-násobok životného minima. Zároveň ale umožnil odporcovi, aby v konkrétnom prípade zvážil, či na strane žiadanej právnej pomoci neexistujú také okolnosti, ktoré odôvodňujú poskytnutie bezplatnej právnej pomoci, aj keď ide o osobu, ktorá nie je v materiálnej núdzi v zmysle tohto predpisu. Odporca poukázal na to, že prijal vlastné vnútorné pravidlá, podľa ktorých bude posudzovať, či sú splnené podmienky na to, aby posúdil okolnosti žiadanej právnej pomoci ako také, ktoré odôvodňujú poskytnutie bezplatnej právnej pomoci aj v prípade, že žiadateľov príjem presahuje 1,4- alebo 1,6-násobok životného minima. Takýmto spôsobom odporca práve zabezpečil to, aby rozhodoval v súlade s navrhovateľkou uvádzaným § 3 správneho poriadku, a teda aby v jeho rozhodovaní nevznikali neodôvodnené rozdiely. Krajský súd po preskúmaní úvahy odporcu, ktorou tieto navrhovateľkou tvrdené okolnosti na jej strane posúdil, dospel k záveru, že táto je výsledkom logického uvažovania a nevybočuje z medzí stanovených zákonom, pričom konštatoval, že odporca posúdil okolnosť mimoriadnych výdavkov na strane navrhovateľky v súvislosti so zdravotným stavom a zaujal záver, že výška týchto výdavkov môže byť čiastočne kompenzovaná kompenzačnými príspevkami z Úradu práce a sociálnych vecí a rodiny a vo zvyšnej časti nie je v takej výške, aby to bránilo navrhovateľke hradiť si právnu pomoc zo svojich príjmov.

Výrok o trovách konania krajský súd odôvodnil s poukazom na § 250k O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. neúspechom navrhovateľky v konaní a zároveň jej uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 35 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka odvolanie v lehote stanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 250l ods. 2 O.s.p.), v ktorom žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie. Zároveň si uplatnila trovy konania.

V odvolaní uviedla, že v napadnutom rozhodnutí krajského súdu vidí porušenie svojich práv a diskrimináciu, pretože s manželom sú obaja ťažko zdravotne postihnutí, majú spoločnú domácnosť a spoločne bez rozdielu nakladajú so svojim majetkom a príjmami, ktoré by bez finančnej pomoci ich dcér nepostačovali ani na krytie základných životných potrieb, nie to ešte na poplatky za lieky a dopravu k lekárom, čo bolo zohľadnené aj v iných súdnych konaniach včítane v konaniach pred Krajským súdom v Banskej Bystrici.

Podľa názoru navrhovateľky rozhodnutie o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov musí zodpovedať tomu, aby účastníkovi nebolo len pre jeho majetkové a sociálne pomery znemožnené uplatňovať, alebo brániť svoje právo, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžo/219/2010 zo dňa 26.10.2010, podľa ktorého „... pomermi účastníka sú najmä pomery majetkové, tak aj rodinné, sociálne a zdravotné, ktoré nie sú len dočasnej, alebo prechodnej povahy a odôvodňujú záver, že poplatník nemôže splniť poplatkovú povinnosť, alebo že jej splnenie súd nemôže od neho spravodlivo žiadať ...“.

V odvolaní navrhovateľka ďalej dôvodila tým, že konanie a rozhodovanie súdov a iných orgánov SR, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a pritom dbajú na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných veciach alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, ako i v rozpore s rozhodnutiami najvyššieho súdu SR, nálezmi Ústavného súdu SR, ktorý v náleze, napr. PL. ÚS 36/95 vyslovil, že „... k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, kde platí zásada, podľa ktorej ten, kto konal resp. postupoval na základe dôvery v platný a účinný predpis, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný spätným pôsobením právneho predpisu, alebo jeho ustanovenia, ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99).

Poukázala taktiež na to, že „... Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl.46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru - z hľadiska priameho dodržiavania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, by bol ťažko obhájiteľný platný právny stav v Slovenskej republike, keď v časovo predchádzajúcom období tá istá sociálna situácia, tých istých osôb bola vyhodnotená viacerými súdmi, vrátane ústavného súdu ako odôvodňujúca priznanie práva na oslobodenie od súdnych poplatkov a práva na poskytnutie právnej pomoci a následne Centrum a súd, vychádzajúc z dikcie neskoršieho zákona zamietne nárok na oslobodenie a poskytnutie právnej pomoci. Odmietavé rozhodnutia musia byť posúdené a odôvodnené i z hľadiska súladnosti s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Ústavou SR, ktoré majú aplikačnú prednosť pred dikciou zákona - (napr. ÚS SR I. ÚS 37/95, I. ÚS 26/94, I. ÚS 118/2010, III. ÚS 551/2012-32, I. ÚS 564/2012, rozsudok NS SR 3Sžo 9/2013 zo dňa 16.05.2013).“

S poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR PL. ÚS 21/00, PL. 6/04, III. ÚS 328/05 dôvodila, že diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neutržateľná.

Navrhovateľka považovala na základe uvedeného rozhodnutie krajského súdu za diskriminačné a protiústavné v rozpore s ustanoveniami čl. 12 ods. 1, 2, 4, čl. 13 ods. 1 písm. a/, ods. 3 a ďalších Ústavy SR, čl. 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Všeobecnej deklarácie ľudských práv OSN, schválenej Organizáciou spojených národov v New Yorku, 10.12.1948, Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a opčného protokolu k nemu, schváleného v roku 1966, medzinárodného dohovoru o ekonomických, sociálnych a kultúrnych právach, schváleného v roku 1966, medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie na akomkoľvek základe, schváleného v roku 1979, medzinárodného dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému, alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu či trestaniu, schváleného v roku 1984, medzinárodného dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím a opčného protokolu k nemu, ako aj rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a nálezov Ústavného súdu SR, pretože v iných konaniach za tých istých podmienok bol navrhovateľ oslobodený od súdnych poplatkov v celom rozsahu a boli mu pridelení aj bezplatní právni zástupcovia (odvolával sa na odvolanie z 11.11.2013 a rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 28Sp/61/2013-23 zo dňa 28.01.2014 a sp.zn 23Sp/40/2014-23 zo dňa 11.09.2014 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžo/9/2013 zo dňa 16.05.2013, sp.zn. 3Sžo/40/2014 zo dňa 01.07.2014).

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení z 13. októbra 2015 k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že sa plne stotožňuje s vysloveným právnym názorom krajského súdu a navrhol preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Dôvodil tým, že po preskúmaní podmienok podľa §6, §6a zákona č. 327/2005 Z.z. v platnom znení dospel k záveru, že navrhovateľka sa nenachádza v stave materiálnej núdze, čím nespĺňa jednu z podmienok nároku na poskytovanie právnej pomoci. Zároveň uviedol, že odporca zvažoval postup podľa § 6b zákona č. 327/2005 Z.z. a za týmto účelom skúmal, či existujú primerané okolnosti na poskytnutie právnej pomoci, t.j. posúdil jej príjem a príjem jej manžela vrátane ich bežných výdavkov, zaoberal sa ich sociálnou situáciou ako aj povahou sporu. Skonštatoval, že v predmetnej veci neexistujú také okolnosti žiadanej právnej pomoci, ktoré by odôvodňovali priznanie nároku na poskytovanie právnej pomoci podľa uvedeného ustanovenia citovaného zákona. Vzhľadom na uvedené žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa potvrdil ako vecne správne napadnuté rozhodnutie odporca, ktorým navrhovateľke nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci.

Najvyšší súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku navrhovateľa a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým podľa ust. § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z. navrhovateľke nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého

prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Najvyšší súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdný prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, ktorými navrhovateľ namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach a súčasne rozsahom predmetu rozhodovania správnym orgánom a dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Najvyšší súd z predloženého spisového materiálu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že medzi účastníkmi konania v preskúmvanej veci skutkový stav v podstate nie je sporný, avšak medzi účastníkmi ostalo predovšetkým sporné posúdenie skutkových zistení týkajúcich sa nepriznania nároku na poskytnutie právnej pomoci z pohľadu aplikácie ustanovenia § 6b ods.2 zákona č. 327/2005 Z.z., keď navrhovateľka tvrdila, že neprihliadnutie na jej ťažké zdravotné postihnutie pri posudzovaní jej hmotnej núdze je diskriminačné s poukazom na Ústavu Slovenskej republiky, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a medzinárodné predpisy EÚ a OSN.

Podľa čl. 1 ods.1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a

spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. V právnej praxi preto môže v činnosti orgánov aplikujúcich právo dochádzať k situácii, že prameň práva, ktorý je vo formálnom súlade s ústavou nie je interpretovaný ústavne konformným spôsobom, pričom orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Najvyšší súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v preskúmovacom konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej nárok žiadateľa na poskytnutie právnej pomoci.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je kumulatívnou právnou normou, ktorá na konanie štátnych orgánov okrem požiadavky na konanie v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon vyžaduje súlad s ústavou a jej medzami. Tomu zodpovedá i čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov (založený na rešpektovaní dikcie zákona) je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov.

Účelom zákona č. 327/2005 Z.z. je vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv, v azylových veciach alebo v konaní o administratívnom vyhostení podľa osobitného predpisu a prispieť k predchádzaniu vzniku právnych sporov (§ 1).

Zákon č. 327/2005 Z.z. ustanovuje podmienky poskytovania právnej pomoci, postup fyzických osôb a príslušných orgánov v konaní o nároku na priznanie právnej pomoci a inštitucionálne zabezpečenie poskytovania právnej pomoci (§ 2).

Podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 327/2005 Z.z. fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom (§ 2 zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 372/2004 Z.z.) a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,

b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a

c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy (zákon č. 663/2007 Z.z. o minimálnej mzde v znení neskorších predpisov) okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčíslť v peniazoch. Podmienky na poskytnutie právnej pomoci podľa odseku 1 písm. a/ a b/ musí fyzická osoba spĺňať počas celého trvania poskytovania právnej pomoci bez finančnej účasti.

Podľa § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z. ak príjmy prevyšujú zákonom určenú hranicu materiálnej núdze, centrum môže poskytnúť právnu pomoc s finančnou účasťou oprávnenej osoby, ak je to primerané okolnostiam žiadanej právnej pomoci.

Podľa § 10 ods. 1 až 6 zákona č. 327/2005 Z.z. konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci (ďalej len „konanie“) sa začína podaním písomnej žiadosti doloženej dokladmi preukazujúcimi skutočnosti uvedené v žiadosti, ktorú podáva žiadateľ na tlačive. Doklady preukazujúce, že sa žiadateľ nachádza v stave materiálnej núdze, nesmú byť staršie ako tri mesiace. Žiadosť musí obsahovať meno a priezvisko

žadateľa, jeho trvalý alebo prechodný pobyt a rodné číslo. Na výzvu centra žiadateľ doplní v primeranej lehote určenej centrom ďalšie údaje a doklady týkajúce sa skutočností rozhodujúcich na posúdenie nároku na poskytnutie právnej pomoci, ktorá nesmie byť kratšia ako desať dní; centrum podľa možnosti zabezpečí doklady a iné potrebné údaje, ktorými disponujú štátne orgány, obce, notári a iné právnické osoby a fyzické osoby povinné poskytovať súčinnosť podľa tohto zákona.

Účastníkom konania je žiadateľ.

Žiadosť sa podáva v kancelárii centra príslušnej podľa miesta trvalého alebo prechodného pobytu žiadateľa.

Žiadateľ je povinný uviesť v žiadosti a pri predbežnej konzultácii úplné a pravdivé údaje.

Centrum rozhodne o žiadosti do 30 dní od doručenia žiadosti, ktorá spĺňa náležitosti podľa odseku 1; túto lehotu nemožno predĺžiť. Proti rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na príslušný krajský súd; o tomto centrum žiadateľa náležite poučí v odôvodnení rozhodnutia.

Rozhodnutie, ktorým sa nepriznáva nárok na poskytnutie právnej pomoci, okrem náležitostí podľa osobitného predpisu (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní - správny poriadok, v znení neskorších predpisov) musí obsahovať aj poučenie, že ak odpadnú dôvody nepriznania nároku na poskytnutie právnej pomoci, môže žiadateľ v tej istej veci podať žiadosť opätovne.

Podľa § 25 ods. 1 zákon č. 327/2005 Z.z. na konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci a o súvisiacich nárokoch podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní - správny poriadok, v znení neskorších predpisov).

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že žalovaný správny orgán v danom prípade postupoval náležite v súlade s Ústavou Slovenskej republiky ako aj v súlade so zákonom č. 327/2005 Z.z., vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v konaní postupoval dostatočne v súčinnosti s navrhovateľom, v odôvodnení rozhodnutia sa dostatočne vysporiadal s otázkami navrhovateľa nastolenými v jeho žiadosti a súčasne pri aplikácii ustanovenia § 6b ods. 2 zákona náležite odôvodnil svoju právnu úvahu, z ktorých dôvodov rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je treba považovať za súladné so zákonom, a preto súd prvého stupňa rozhodol vo veci zákonne, keď rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom podľa § 250q ods. 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dôvodom jeho vydania bola skutočnosť, že žalovaný správny orgán na základe priložených listinných dokladov mal za preukázané, že navrhovateľ ako žiadateľ nesplnil podmienku ustanovenú v právnej norme § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z.z., v zmysle ktorej fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom (§ 2 zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 372/2004 Z.z.) a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom, ktorá podmienka je jedným z nevyhnutných predpokladom na poskytnutie právnej pomoci.

V zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z., s poukazom na to, že úspešným žiadateľom v konaní

o priznanie nároku na právnu pomoc môže byť len ten, kto súčasne preukáže splnenie všetkých troch podmienok v zmysle citovaného § 6 ods. 1 uvedeného zákona.

Odporca v predmetnej veci posudzoval otázku materiálnej núdze navrhovateľky na základe jej žiadosti o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci a priložených dokladov deklarujúcich jeho sociálny a majetkový stav z hľadiska splnenia všetkých zákonných podmienok, čím postupoval v súlade s citovaným zákonným ustanovením. Vzhľadom k tomu, že z dokladov predložených navrhovateľom vyplynulo, že odpočítateľný príjem navrhovateľky ako žiadateľky a jej manžela presahuje výšku 1,4 násobku životného minima pre dve plnoleté fyzické osoby a tiež 1,6 násobok životného minima pre dve plnoleté osoby v mesiaci podania žiadosti teda v októbri 2013 a v šiestich predchádzajúcich mesiacoch, dospel k správne mu záveru, že navrhovateľku nie je možné považovať za osobu v materiálnej núdzi majúcej právo na poskytnutie právnej pomoci v zmysle zákona č. 327/2005 Z.z.

Vzhľadom na zákonodarcom sledovaný cieľ stanovenia podmienok poskytovania právnej pomoci v zákone č. 327/2005 Z.z. nemohol najvyšší súd pri hodnotení materiálnej situácie navrhovateľky prihliadať na ním vyčíslené výdavky v podobe splácania prijatých úverov, nakoľko za tieto jej bola poskytnutá protihodnota - peňažná suma poskytnutého úveru.

Najvyšší súd dáva do pozornosti navrhovateľky, že odporca ako príslušný správny orgán, za účelom rozhodnutia o nároku fyzickej osoby na poskytnutie právnej pomoci musí skúmať splnenie všetkých zákonných podmienok ustanovených v právnej norme § 6 ods. 1 a teda sa musí zaoberať aj otázkou sociálneho a materiálneho stavu žiadateľa ako jednej zo zákonných podmienok na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, pretože bez splnenia tejto podmienky, nemožno žiadaný nárok na poskytnutie právnej pomoci priznať, aj keď žiadateľ ďalšie dve podmienky splnil.

Najvyšší súd nemohol prihliadnuť na námietku navrhovateľky, ktorou namietala, že krajský súd rozhodol v rozpore s ustanovením článku 12 ods. 1, 2, 4, čl. 13 ods. 1 písm. a/, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, článku čl. 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Všeobecnej deklarácie ľudských práv OSN, schválenej Organizáciou spojených národov v New Yorku, 10.12.1948, Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a opčného protokolu k nemu, schváleného v roku 1966, medzinárodného dohovoru o ekonomických, sociálnych a kultúrnych právach, schváleného v roku 1966, medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie na akomkoľvek základe, schváleného v roku 1979, medzinárodného dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému, alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu či trestaniu, schváleného v roku 1984, medzinárodného dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím a opčného protokolu k nemu, ako aj rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR a nálezov Ústavného súdu SR, ktoré citovala v odvolaní, dôvodiť, že boli porušené jej práva zaručené vyššie uvedenými ustanoveniami Ústavy Slovenskej republiky a medzinárodných zmlúv EU a OSN, keď krajský súd nepovažoval uvádzané výdavky navrhovateľky v spojitosti s ťažkým zdravotným postihnutím, ktoré sa vzťahuje na navrhovateľku, ako aj jej manžela za okolnosti, na základe ktorých by odporca nemal na navrhovateľku uplatniť ustanovenia zákona č. 327/2005 Z.z..

Zákonodarcu v zákone o právnej pomoci upravuje predmet a rozsah právnej pomoci, ako aj podmienky jej priznania vo vzťahu k žiadateľom a pôsobnosť a úlohy orgánov verejnej správy pri rozhodovaní o žiadosti na poskytnutie právnej pomoci. Zákon sa vzťahuje nielen na ochranu zdravých fyzických osôb nachádzajúcich sa v materiálnej núdzi, ale z obsahu jeho právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že sa vzťahuje na sociálne odkázané fyzické osoby, ktoré za splnenia zákonom ustanovených podmienok sa nachádzajú v takej sociálnej, finančnej a majetkovej situácii, ktorá im neumožňuje zabezpečenie právnej pomoci na ochranu ich práv a právom chránených záujmov, teda aj osoby s ťažkým zdravotným postihnutím. Cieľom zákonodarcu je zabezpečiť reálny prístup k Ústavou Slovenskej republiky deklarovaným právam fyzických osôb a harmonizovať právo Slovenskej republiky s právom Európskeho spoločenstva všetkým fyzickými osobám, ktoré sa ocitli v materiálnej núdzi bez rozdielu, teda bez diskriminácie, založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k

národnostnej menšine, majetok, rod. alebo iné postavenie. Zákonodarca ustanovuje kritériá, podľa ktorých sa posudzuje oprávnenosť žiadateľov o právnu pomoc, aby sa predišlo jej zneužívaniu neoprávnenými osobami. Kladie základy inštitucionálneho zabezpečenia posudzovania žiadostí a samotného poskytovania právnej pomoci, zakotvuje postup pri žiadaní o poskytnutie právnej pomoci, rozhodovanie o jej poskytnutí a možnosť jeho preskúmania súdom. Materiálnu núdzu ustanovuje ako jednu z podmienok práva na poskytnutie právnej pomoci tak, že hranicu materiálnej núdze ustanovuje na úrovni 1,4-násobku sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a jej ďalšiu podmienku, že žiadateľ si využívanie právnych služieb nemôže zabezpečiť svojim majetkom. Zákonodarca týmto zákonom súčasne splnil povinnosť transpozície smernice Rady č. 2003/8/ES z 27. januára 2003 na zlepšenie prístupu k spravodlivosti pri cezhraničných sporoch ustanovením minimálnych spoločných pravidiel týkajúcich sa právnej pomoci pri takýchto sporoch (ďalej len „smernica“), a teda harmonizácie s právom Európskeho spoločenstva a Európskej únie. Štát žiadnym spôsobom negatívne nezasahuje do práva na súdnu a inú právnu ochranu. Práve naopak, preberá na seba pozitívny záväzok vo vzťahu k občanom v núdzi, a to v rozsahu, ktorý je prijateľný z hľadiska dlhodobej udržateľnosti, keďže by bolo neúnosné poskytovať právnu pomoc tohto druhu v absolútne všetkých prípadoch, t.j. bez stanovenia hranice odkázanosti a bez stanovenia rozsahu oblastí, v ktorých sa právna pomoc poskytuje (t.j. systémom „každému a vo všetkom“), pozitívny záväzok štátu, ktorý tento na seba dobrovoľne preberá, sa však vzťahuje na zabezpečenie uplatnenia práva na súde prostredníctvom priznania nároku na poskytnutie právnej pomoci v obmedzených prípadoch.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nemohol prisvedčiť tvrdeniu navrhovateľky, že krajský súd v danej veci rozhodol vo vzťahu k jej žiadosti diskriminačne a tým aj v rozpore s čl. 7 Všeobecnej deklarácie ľudských práv podpísanej v New York dňa 10.12.1948, v zmysle ktorej všetci sú rovní pred zákonom a majú právo na rovnakú právnu ochranu bez akejkoľvek diskriminácie. Všetci majú právo na rovnakú ochranu proti akejkoľvek diskriminácii, ktorá porušuje túto deklaráciu a proti akémukoľvek podnecovaniu takejto diskriminácie.

Najvyšší súd taktiež nemohol prisvedčiť tvrdeniu navrhovateľky, že krajský súd v danej veci rozhodol diskriminačne a tým v rozpore s čl. 6 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, dojednaného v Ríme 4. novembra 1950 v spojení s ďalšími zmluvnými dokumentmi na tento Dohovor nadväzujúcimi, publikovaný v Zbierke zákonov pod č. 209/1992 Zb., v zmysle ktorých, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu a užívanie práv a slobôd priznaných týmto Dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. a § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Najvyšší súd SR záverom dáva do pozornosti ustanovenie § 24 ods. 4 zákona o advokácii, ktoré predstavuje alternatívu k bezplatnej právnej pomoci poskytovanej prostredníctvom Centra právnej pomoci. Je však vždy a výlučne na posúdení advokáta, či klient spĺňa predpoklady pre poskytnutie právnych služieb v režime § 24 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii. Ide o súkromnoprávny vzťah a klient nemôže nútiť alebo autoritatívne od advokáta bezplatné poskytnutie právnych služieb požadovať.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že v konaní neúspešnej navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1 .mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.